

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลของการวิจัยจะนำมาอภิปรายตามลำดับการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

๑. การเปรียบเทียบอายุของผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมระหว่างเพศชายและเพศหญิง โดยแบ่งช่วงอายุทางช่วงละ ๕ ปีดังตารางที่ ๔ เห็นได้ว่าในกลุ่มตัวอย่างชาย ช่วงอายุ ๒๐ - ๒๕ ปี มีผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมมากที่สุด ช่วงอายุ ๒๐ - ๒๕ ปี เป็นช่วงอายุสูงสุดที่มีผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม ในกลุ่มตัวอย่างหญิง จำนวนผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมมีมากที่สุดในช่วงอายุ ๑๖ - ๒๐ ปี และอัตราของผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมจะลดลงเรื่อย ๆ ตามลำดับช่วงอายุที่สูงขึ้น ช่วงอายุสูงสุดคือช่วงอายุ ๔๖ - ๕๐ ปี

ผลของการวิจัยครั้งนี้ตรงกับผลการวิจัยของโอฮารา^{๑๙} (Ohara) ที่พบว่าในกลุ่มตัวอย่างชาย จำนวนผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมมากที่สุดอยู่ในช่วงอายุที่ต่ำกว่า ๒๕ ปี ชิวคัว, เลมกัว, เลการ์เรตา และคอนเตราส^{๒๐} (Chauqui, Lemkau, Legarreta and Contreras), ซีเยอร์และฟลัด^{๒๑} (Seager and Flood) พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างชายมีจำนวนผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมมากขึ้นตามลำดับอายุ ในกลุ่มตัวอย่างหญิงเมื่อระดับอายุสูงขึ้น อัตราผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมจะลดลง

ตามที่ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างหญิง ในช่วงอายุ ๑๖ - ๒๐ ปี พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมมากที่สุด และมากกว่าเพศชาย น่าจะเป็นเพราะว่า อายุในช่วงระยะนี้เป็นระยะที่บุคคลยังอยู่ในวัยรุ่น อันเป็นวัยที่มีปัญหาในการปรับตัว เนื่องจากสภาพทางร่างกายเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ ความคิด สถานภาพทางสังคม จึงทำให้

19
Ohara, loc. cit.

20
Chauqui, Lemkau, Legarreta and Contreras, loc. cit.

21
Seager and Flood, loc. cit.

เกิดปัญหาแก่ตนเองและบิดามารดา มีค^{๒๒} (Mead) เชื่อว่า การที่สังคมมีกฎเกณฑ์ห้ามในเรื่องการแสดงออกทางเพศก่อให้เกิดความคับข้องใจแก่วัยรุ่นมากกว่าวัยเด็ก ยิ่งชีวิตคนสมัยใหม่มีการแต่งงานล่าช้าออกไป ทำให้เกิดความขัดแย้งทางสังคมกับความตึงเครียดทางเพศ ความสัมพันธ์ข้อขัดแย้งกับบุตรในขณะนี้เกิดปัญหาขึ้นได้ คือคนหนุ่มสาวเห็นว่าบิดามารดาล่าสมัยเกินไป และเขาต้องการความเป็นอิสระ ซึ่งบิดามารดาไม่เข้าใจว่าตนควรจะทำอย่างไรต่อบุตร โดยเฉพาะสังคมไทยยังเคร่งครัดในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหญิงให้มีความเก็บกตทางเพศอยู่มาก จึงน่าจะเป็นไปได้ว่าเมื่ออารมณ์ถูกกดดันมาก ๆ คนจะหาทางออกอย่างรุนแรง โดยพยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม ส่วนผลของการวิจัยที่ว่า ในกลุ่มตัวอย่างหญิง จำนวนผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมจะลดลงตามลำดับอายุที่สูงขึ้น ที่เป็นเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะว่า เมื่ออายุสูงขึ้น พัฒนาการทางเพศถึงวุฒิภาวะแล้ว ปัญหาในการปรับตัวก็ลดลง กัยทั้งสังคมไทยยอมรับสภาพความเป็นผู้ใหญ่ ให้ความเป็นอิสระมากขึ้น ความคับข้องใจจึงเกิดแก่ผู้หญิงน้อยลง

ส่วนในกลุ่มตัวอย่างชาย จำนวนผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมมากที่สุดในช่วงอายุ ๒๐ - ๒๕ ปี นั้น อาจกล่าวได้ว่า สังคมไทยอนุญาตให้ผู้ชายทำอะไรได้มากกว่าผู้หญิง ไม่ต้องเก็บกตในเรื่องความประพฤติและอารมณ์มาก เพราะฉะนั้นในช่วงอายุ ๑๖ - ๒๐ ปี ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงจึงไม่มีในผู้ชาย แต่เมื่ออายุมากขึ้น สังคมเรียกร้องให้ผู้ชายรับผิดชอบในครอบครัวมากกว่าผู้หญิง เช่น เป็นผู้หารายได้มาเลี้ยงครอบครัว เป็นผู้มารับผิดชอบต่อสมาชิกของครอบครัว ซึ่งภาระอันนี้จะเป็นของผู้ชายนับแต่เขาสู่วัยผู้ใหญ่เป็นต้นไป ตามสังคมไทยถือว่าอายุ ๒๐ ปี คนจะเข้าสู่วุฒิภาวะสมบูรณ์ตามกฎหมาย และกุลบุตรสมควรจะบวชได้แล้ว ดังนั้นช่วงอายุนี้จึงเป็นช่วงอายุที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของผู้ชาย คือ เปลี่ยนจากวัยเด็กมาสู่วัยผู้ใหญ่ เกิดปัญหาการปรับตัวไม่ได้กับทั้งหน้าที่ความรับผิดชอบที่สังคมยกให้เป็นของผู้ชายแต่ผู้เดียวยังช่วยยับยั้งค้ำหน้าจะก่อให้เกิดความคับข้องใจขึ้นแก่ผู้ชายในวัยนี้มากกว่าวัยใด ๆ ส่วนที่ว่ากลุ่มตัวอย่างชายนี้ผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมในช่วงอายุที่สูง และช่วงที่สูงที่สุดคือช่วงอายุ ๒๐ - ๒๕ ปีนั้น น่าจะเป็นเพราะ

ว่าผู้ชายเมื่อมีอายุสูงขึ้น ภาวะความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้นเพราะครอบครัวขยายขึ้น ต้องประสบปัญหามากขึ้น เช่นร่างกายเสื่อมถอยลง เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้ชายในวัยสูงอายุจึงไม่อาจทนต่อความคับข้องใจได้ จึงได้พยายามกระทำอิทธิบาทกรรม หรืออาจจะ เป็นเพราะอาการของโรคซึมเศร้า วิตถลยสภาพ ซึ่งเกิดขึ้นกับผู้ชายในช่วงอายุ ๕๐ ปีขึ้นไป สมภพ^{๒๓} รายงานว่า ผู้ป่วยโรคจิตซึมเศร้า จะมีความรู้สึกว่าตัวเองไม่มีค่า หมดความสำคัญต่อใครทั้งสิ้น ความคิด เช่นนี้ถ้ามีมากและรุนแรงจะทำให้คิดอยากตายและฆ่าตัวตาย และในช่วงอายุ ๖๐ - ๖๕ ปีนี้ ไม่พบผู้กระทำอิทธิบาทกรรม ในกลุ่มตัวอย่างหญิงก็เป็นเพราะว่า สังคมของเรายกความรับผิดชอบในครอบครัวให้เป็นของผู้ชาย ผู้หญิงจึงมีภาระ เบากว่า นอกจากนี้สังคมยังกำหนดความแตกต่างระหว่างเพศให้ผู้ชายเป็นเพศแข็งแรง ผู้หญิงเป็นเพศอ่อนแอ ดังนั้นเมื่อเกิดปัญหาขึ้น ผู้หญิงจึงมีโอกาสได้รับความช่วยเหลือ ให้ปัญหาเบาบางลงไป เช่นได้รับความเห็นใจปลอบโยนจากคนใกล้ชิด หรือผู้หญิงอาจจะหาทางออกในรูปของความอ่อนแอได้ ในขณะที่สังคมไม่ยอมให้ผู้ชายกระทำ เช่นร้องไห้ เป็นลม

๒. การเปรียบเทียบอาชีพของผู้พยายามกระทำอิทธิบาทกรรมระหว่างเพศ ตามตารางที่ ๕ ผลปรากฏว่า เมื่อจัดลำดับอาชีพออกมาแล้ว ในกลุ่มตัวอย่างชาย ผู้พยายามกระทำอิทธิบาทกรรมมีอาชีพรับจ้างมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างหญิงเป็นนักเรียนและแม่บ้านเท่า ๆ กัน ตรงกับผลการวิจัยของสมพรและเกรียงไกร^{๒๔} ที่พบว่า ส่วนใหญ่ของหญิงที่พยายามกระทำอิทธิบาทกรรมมีอาชีพทำงานบ้าน

ผลของการวิจัยที่เป็นเช่นนี้ น่าจะเป็นไปได้ว่า การที่กลุ่มตัวอย่างชายมีผู้พยายามกระทำอิทธิบาทกรรมมีอาชีพรับจ้างมากที่สุด เพราะการวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเป็นคนไข้ที่เข้ามารับการรักษาในโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า โรงพยาบาลศิริราช โรงพยาบาลศรีธัญญา คนไข้ส่วนใหญ่

^{๒๓} สมภพ เรื่องตระกูล, " ลักษณะทางเวชกรรมของโรคซึมเศร้า ", สารศิริราช ๘ (กันยายน ๒๕๑๖), หน้า ๑๕๐๘

^{๒๔} สมพร บุศราทิจ และเกรียงไกร แก้วณีกิ่งขี้, เรื่องเกี่ยวกันหน้าเดียว

มีที่อยู่อาศัยอยู่ในจังหวัดกรุงเทพฯ และในการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักร^{๒๕} ปรากฏว่าใน
 จังหวัดพระนคร - ธนบุรี ผู้ที่เป็นลูกจ้างรัฐบาลและลูกจ้างเอกชนมีจำนวนสูงสุดคือร้อยละ ๘๖.๑
 ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จึงมีอาชีพรับจ้างมากกว่าอาชีพอื่น ๆ อาชีพรับจ้างในประเทศไทย
 ไทยเป็นอาชีพที่มักจะไม่ได้รับการยกย่องจากสังคมเนื่องจากสวัสดิการไม่มีพอ ไม่มีการประกันทาง
 สังคม ไม่มีสัญญาผูกพันกับนายจ้าง นายจ้างอาจจะบอกเลิกจ้างเมื่อใดก็ได้ตามความพอใจ หรือ
 ขึ้นอยู่กับนายงาน ถ้างานนั้นล้มเลิกไปหรืองานหมด นายจ้างจะบอกเลิกจ้างได้ ลักษณะของงาน
 จึงเป็นงานชั่วคราว การจ่ายค่าแรงงานขึ้นอยู่กับผลงาน เมื่อเกิดเจ็บป่วยไม่สามารถทำงานได้ก็
 ไม่ได้รับเงินค่าจ้าง และ เมื่อถูกเลิกจ้างก็ไม่ได้รับสวัสดิการทางสังคม เช่นไม่ได้รับการดูแล เมื่อไม่มี
 งานทำ ไม่ได้รับบำเหน็จ บำนาญ ฯลฯ ทั้งโอกาสที่จะหาความก้าวหน้าก็มีน้อยมาก นับว่าเป็นอาชีพ
 ที่ไม่มั่นคง ผู้ที่ประกอบอาชีพนี้จึงมักจะเปลี่ยนงานอยู่บ่อย ๆ ไม่สามารถจะสร้างสถานะทางสังคมให้
 สูงขึ้น ก็ต้องเป็นลูกจ้างที่พึ่งพานายจ้างตลอดเวลา ทำให้ผู้ที่อยู่ในอาชีพนี้ขาดความภาคภูมิใจ ไม่
 เชื่อมั่นตนเอง เดฟ.เวอริค^{๒๖} (Edwards) ศึกษาพบว่าผู้ชายมีความต้องการในค่าความสัมฤทธิ์
 ผล การพึ่งตนเอง มีอำนาจเหนือผู้อื่น การก้าวร้าวรุนแรงผู้อื่นมากกว่าผู้หญิง ดังนั้นผู้ชายที่
 ทำงานรับจ้างจึงไม่อาจสนองความต้องการของตนในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวได้ ทำให้เกิดความคับข้อง
 ใจมากกว่าผู้ชายที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ กลุ่มตัวอย่างชาย จึงมีจำนวนผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม
 มากที่สุด ในอาชีพรับจ้าง

ส่วนกลุ่มตัวอย่างหญิง ที่พบว่าร้อยละ ๒๕ ของผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมเป็น
 นักเรียนและเป็นแม่บ้านนั้น น่าจะเป็นไปได้ว่า ตามผลของการวิจัยด้านอายุ ผู้พยายามกระทำ

^{๒๕} สำนักงานสถิติแห่งชาติ, รายงานผลการสำรวจแรงงานทั่วราชอาณาจักร (รอบที่ ๑)
 มกราคม - มีนาคม ๒๕๑๔ (พระนคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การชายและการช้แห่งประเทศไทย
 จำกัด, ๒๕๑๔) หน้า ๑๖

^{๒๖} Allen L. Edwards, Manual, Edwards Personal Preference Schedule, (New York: The Psychological Corporation, 1959), pp.9 - 10

อัศวินบาตกรรมที่เป็นหญิง มีอายุในช่วง ๑๖ - ๒๐ ปีมากที่สุด ซึ่งอายุในช่วงนี้เป็นช่วงอายุที่บุคคลกำลังศึกษาเล่าเรียน ซึ่งพบว่ามีเพียงร้อยละ ๒๕ ที่เหลือไม่ได้เป็นนักเรียนก็มักจะแต่งงาน ทั้งนี้ เพราะสังคมของเราผู้หญิงแต่งงานเร็ว เมื่อแต่งงานแล้วก็มักจะเป็นแม่บ้าน โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ตามชนบท ภรรยาทำหน้าที่ดูแลบ้านและเลี้ยงบุตร ผู้ชายออกไปประกอบอาชีพตามที่ถนัด เช่นทำไร่ ทำนา ซึ่งงานเหล่านี้ภรรยาอาจจะมีส่วนช่วยสามีบ้าง เช่นขายหญ้า รดน้ำ ฯลฯ แต่เมื่อมีการแจ้งอาชีพก็ไม่ได้ถือว่าคนมีอาชีพใดเป็นงานหลัก จึงมักแจ้งว่าเป็นแม่บ้าน ทำให้ผลการวิจัยพบว่าผู้หญิงเป็นนักเรียนและแม่บ้านมากกว่าอาชีพอื่น ๆ

๓. การเปรียบเทียบสภาพสมรสพบว่า ส่วนใหญ่คนโสดกระทำอัศวินบาตกรรมมากกว่าคนที่แต่งงานแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของไซเดน (Seiden) ที่เป็นเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่า สภาพคนโสดมีปัญหามากกว่าคนแต่งงาน ทั้งนี้เพราะคนโสดมีความตึงเครียดทางเพศ ต้องมีชีวิตอยู่อย่างว่าเหว รับภาระต่าง ๆ ไว้คนเดียวไม่มีผู้ช่วยเหลือแบ่งเบา มีปัญหาทางจิตใจคือขาดความรัก อารมณ์ว่าเหว ขาดที่พึ่ง ไม่มีที่ปรึกษาหารือ โดยเฉพาะผู้หญิง เมื่อไม่ได้แต่งงานจะถูกดาด่าง คนโสดมีปัญหาบับคั้นมากดังนี้ จึงทำให้คนโสดพยายามกระทำอัศวินบาตกรรมมากกว่าคนที่สมรสแล้ว

๔. การเปรียบเทียบระดับศึกษา พบว่าในกลุ่มตัวอย่างชาย ผู้พยายามกระทำอัศวินบาตกรรมที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ๔ - ๗ มีจำนวนผู้พยายามกระทำอัศวินบาตกรรมมากที่สุด ในกลุ่มตัวอย่างหญิง ผู้พยายามกระทำอัศวินบาตกรรมที่มีการศึกษาระดับสูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ ๓ มีอัตราสูงสุด ที่เป็นเช่นนี้จะ เป็นไปได้อย่างไร ผู้ที่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ๔ - ๗ มีจำนวนมากกว่าการศึกษาในระดับอื่น ๆ เพราะเป็นการศึกษาระดับบังคับ การที่ระดับการศึกษาชั้นนี้ผู้พยายามกระทำอัศวินบาตกรรมที่เป็นชายมากกว่าหญิงนั้น อาจเป็นเพราะว่า ผู้ชายที่มีการศึกษาในระดับนี้ประสบความสำเร็จหมดทางการศึกษา เช่นไม่สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงกว่า ไม่มี

27
Seiden, loc. cit.

ทุนที่จะศึกษาต่อ ซึ่งยังให้เกิดความคับข้องใจ นัยหน้าไม่พัก. เติมเพื่อนฝูง และไม้อาจสนองความ
 ต้องการของชนใด. ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นเครื่องมือนั่นหนึ่งของการวิวัฒนาการทางสังคม การ
 ศึกษาเป็นมันไครที่นำไปสู่ความสำเร็จในหน้าที่การงาน ความมีอำนาจ เป็นเครื่องมือหาเลี้ยงชีพ ฯลฯ
 สังคมยังกำหนดให้ผู้ชายมีบทบาทเป็นผู้นำของครอบครัว เป็นผู้รับภาระผิดชอบในการหาเงินมาเลี้ยง
 ครอบครัวยุคใหม่ และจากการศึกษาของเอ็ดเวิร์ดส์ (Edwards) พบว่า ผู้ชายมีความต้องการใน
 ความความสัมฤทธิ์ผล การแสดงออก การพึ่งตนเอง การมีอำนาจเหนือผู้อื่น การก้าวร้าวหรือรุกราน
 ผู้อื่นมากกว่าผู้หญิง ดังนั้นผู้ชายที่มีการศึกษาในระดับต่ำจึงประสบความสำเร็จ และเมื่ออายุสูงขึ้น
 ของประสบความสำเร็จอื่น ๆ เช่นปัญหาเศรษฐกิจ ครอบครัว การงาน ฯลฯ ขยายตัวมากขึ้น จึงทำให้
 ผู้ชายที่มีการศึกษาในระดับปีที่ ๔ - ๗ จึงมีความคับข้องใจมากกว่าผู้ชายที่มีการศึกษาใน
 ระดับอื่น ส่วนผู้หญิงที่มีการศึกษาในระดับนี้พยายามกระทำตัวนิยามกิจกรรมนอกบ้านนั้น เป็นเพราะ
 ว่า ถึงผู้หญิงล้มเหลวทางการศึกษาก็จะไม่เกิดความคับข้องใจเท่ากับผู้ชาย เนื่องจากได้แต่งงานไป
 ความคับข้องใจอันเกิดจากความล้มเหลวเรื่องการศึกษาทั้งหมดไป เพราะสังคมของเรายังกำหนดให้
 ผู้หญิงมีหน้าที่เป็นแม่บ้านสำคัญกว่าการศึกษาเล่าเรียน ทั้งสังคมไม่ใคร่กำหนดให้ผู้หญิงเรียนสูง การ
 ล้มเหลวในระดับการศึกษาจึงไม่เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงเกิดความคับข้องใจ

ในกลุ่มตัวอย่างหญิง จำนวนผู้พยายามกระทำตัวนิยามกิจกรรมมากที่สุดคือร้อยละ ๕๕
 อยู่ในระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ ๓ การที่ผู้หญิงพยายามกระทำตัวนิยามกิจกรรมในระดับ
 การศึกษาที่สูงมากกว่าผู้ชาย น่าจะเป็นเพราะว่า การวิจัยครั้งนี้อาศัยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไข้ที่เข้า
 มารับการรักษาในโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า โรงพยาบาลศิริราช และโรงพยาบาลศรีธัญญา
 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จึงเป็นคนไข้ที่มาจากกรุงเทพฯ และจังหวัดใกล้เคียง และจากข้อมูลค่านที่อยู่
 อาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างหญิงส่วนใหญ่ร้อยละ ๖๕ มีที่อยู่อาศัยในกรุงเทพฯ ในปัจจุบันนี้ผู้หญิงที่อยู่
 ในกรุงเทพฯ ใ้รับการส่งเสริมให้มีการศึกษาสูงขึ้น และการวิจัยครั้งนี้จึงพบว่ากลุ่มตัวอย่างหญิง
 ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างชาย

28
 Edwards, loc. cit.

ส่วนที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างหญิงที่มีการศึกษาในระดับสูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ ๓ พยายามกระทำตัวนิยามาตกรรมสูงสุด น่าจะเป็นเพราะว่า ผู้ที่มีการศึกษาในระดับนี้ถ้ากำลังศึกษาอยู่ควรจะอยู่ในช่วงอายุ ๑๖ - ๒๐ ปี ซึ่งเป็นระยะวัยรุ่น ช่วงระยะนี้จะมีปัญหามากมายอันได้แก่ปัญหาการปรับตัว การเจริญเติบโตของร่างกาย รูปร่าง หน้าตาเปลี่ยนแปลง และพัฒนาการทางเพศเป็นไปอย่างรวดเร็ว ผู้ที่อยู่ในวัยนี้จะมีความคิดเป็นอิสระจากบิดามารดา การรับรู้ตนเอง อุดมคติ ค่านิยมเปลี่ยนแปลง จนเกิดความขัดแย้งกับบิดามารดา ทั้งนี้ผู้ที่อยู่ในวัยนี้จึงเกิดความคับข้องใจมากกว่าในวัยใด และทั้งเป็นผู้ที่กำลังศึกษาเล่าเรียน จึงมีปัญหามากกว่าวัยอื่นเพิ่มเติมเข้ามาอีก ทั้งนี้เนื่องจากระบบการศึกษาของเราไม่ช่วยเหลือนักในแง่จิตใจ การวัดผลใช้คะแนนเป็นเครื่องตัดสิน เด็กที่เรียนดีจะยกย่อง เด็กที่เรียนไม่ดีจะไม่ได้รับการสนับสนุนให้เรียนสูงขึ้น เด็กจึงมีปัญหามากในการแข่งขันให้ดีเยี่ยมเพื่อน ทั้งโรงเรียนก็ยังมีกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่ล้าสมัยและขัดแย้งต่อธรรมชาติอยู่มาก เช่นระเบียบเครื่องแต่งกาย วินัยในแง่ความประพฤติต่าง ๆ เช่น เด็กผู้หญิงจะเดินกับเด็กผู้ชายก็ไม่ได้ อาจถูกตำหนิหรือตักเตือนความประพฤติ การพุดจา กิริยามารยาทเป็นไปตามความเห็นชอบของผู้ใหญ่ทั้งสิ้น เมื่อเด็กเกิดปัญหาคับข้องใจทางโรงเรียนยังขาดการให้คำปรึกษาหารือ ไม่มีบริการแนะแนว ปัญหาต่าง ๆ จึงมีมาก ส่วนที่มีการศึกษาในระดับนี้ กลุ่มตัวอย่างชายพยายามกระทำตัวนิยามาตกรรมน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างหญิง ทั้งนี้เพราะช่วงระยะวัยรุ่นในผู้ชายและผู้หญิงต่างกันเล็กน้อย ผู้ชายเจริญเติบโตช้ากว่าผู้หญิง ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงจึงยังไม่เกิดขึ้นกับผู้ชาย และทั้งสังคมยังไม่เคร่งครัดกับความประพฤติของผู้ชาย ปัญหาของผู้ชายจึงน้อยกว่าผู้หญิง

๕. การเปรียบเทียบวิธีการกระทำตัวนิยามาตกรรม ผลปรากฏว่า ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างคือร้อยละ ๓๖.๕ พยายามกระทำตัวนิยามาตกรรมด้วยวิธีโซยาเม็กระงับปวด ยานอนหลับ และส่วนน้อยที่สุดคือร้อยละ ๕ เลือกใช้วิธีการกระทำตัวนิยามาตกรรมโดยกระโดดจากที่สูง และใช้ไฟฟ้าชุก เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศปรากฏว่า ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างชายใช้ของมีคมกระทำตัวนิยามาตกรรม ในกลุ่มตัวอย่างหญิง ส่วนใหญ่เลือกโซยาเม็กระงับปวด ยานอนหลับ กระทำตัวนิยามาตกรรม อันเป็นวิธีการที่รุนแรงน้อยกว่าการกระทำของกลุ่มตัวอย่างชาย ซึ่งตรง

กับผลการวิจัยของซีเยอร์ และฟลัด^{๒๙} (Seager and Flood) ชัวควี, เลมกัว, เลการ์เรตา และคอนทรีราส^{๓๐} (Chauqui, Lemkau, Legarreta and Contreras) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างหญิงส่วนใหญ่เลือกไชยาพิษกระทำตวินิฆาตกรรม ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชายใช้วิธีการที่รุนแรงกว่า เช่น ไซปืน แขนงคด ทั้งชัวควีกับคณะยังได้ให้เหตุผลว่า ผู้ชายมีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการที่รุนแรงมากกว่าหญิง ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมบังคับให้ผู้ชายและหญิงมีความแตกต่างในเรื่องการเลือกใช้วิธีการ เฟรดริกและลิก^{๓๑} (Frederick and Lague) ยังได้แสดงความเห็นในเรื่องนี้ว่า การที่ผู้หญิงใช้วิธีการที่ไม่รุนแรงเพราะเกิดความหวาดเสียว และอาจเป็นเพราะว่าสังคมไม่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงใช้วิธีการรุนแรงก็เป็นได้

ผลของการวิจัยข้างต้นที่พบว่า ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างหญิงคือร้อยละ ๕๐ และโดยส่วนรวม กลุ่มตัวอย่างของผู้พยายามกระทำตวินิฆาตกรรม ไชยาเมื่อระงับปวด ยานอนหลับ น่าจะเป็นเพราะว่าการไชยาเมื่อเป็นวิธีการที่ไม่เจ็บปวด ไม่รุนแรง กับทั้งการจัดหายาประเภทนี้มาใช้ก็สะดวกมาก และส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างชาย คือร้อยละ ๒๐ ไชยของมีคมอันได้แก่มือเคียว เป็นต้น ของมีคมมักจะเป็นของที่อยู่กับตัวผู้ชาย เช่น ไซ เป็นอาวุธพกติดตัว ไซเป็นเครื่องมือประกอบอาชีพ การเลือกของมีคมจึงเป็นวิธีการที่สะดวกกว่าวิธีการอื่น ๆ ผู้ชายจึงได้เลือกไชยของมีคมมากที่สุด

๒. การเปรียบเทียบสาเหตุที่นำไปสู่การกระทำตวินิฆาตกรรม ผลปรากฏว่าส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่าง คือร้อยละ ๒๗.๕ กระทำตวินิฆาตกรรมเพราะสาเหตุโรคจิต ที่เป็นเช่นนี้น่าจะเป็นไปได้ว่า การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเป็นคนไข้ที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลศรีษัฎฐา อันเป็นโรงพยาบาลที่รักษาคคนไข้โรคจิต และโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ในแผนกจิตเวช เมื่อกลุ่มตัวอย่างเลือกมาจากคนไข้ประเภทโรคจิต จึงอาจเป็นไปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ กระทำ

29

Seager and Flood, loc. cit.

30

Chauqui, Lemkau, Legarreta and Contreras, loc. cit.

31

Frederick and Lague, op. cit.

อ้วกวิมาตกรรมเพราะสาเหตุโรคจิตมากกว่าสาเหตุอื่น ๆ กับทั้งอาการของโรคจิตบางอย่างเช่น โรคจิตซึมเศร้าและโรคจิตเภท ทำให้ผู้ป่วยได้รับความทุกข์ทรมานจากความเจ็บไข้ เช่นนอนไม่หลับ หลงผิด หูแว่ว ทวารกล้ว ฯลฯ เป็นเหตุใหญ่ผู้กระทำอ้วกวิมาตกรรม ดังรายงานของสมภาพ^{๓๖} ที่ว่า โรคจิตเภทเป็นสาเหตุสำคัญที่นำไปสู่การกระทำอ้วกวิมาตกรรมในวัยหนุ่มสาว (๒๐ - ๒๕ ปี) ในวัยกลางคน (เกิน ๓๐ ปี) สาเหตุสำคัญที่นำไปสู่การกระทำอ้วกวิมาตกรรมคือโรคจิตซึมเศร้า และพบวาระยะ ๔๕ - ๗๐ ของผู้กระทำอ้วกวิมาตกรรมเป็นโรคจิตซึมเศร้า จึงสอดคล้องกับการวิจัยครั้งนี้

ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างหญิงคือร้อยละ ๒๕ กระทำอ้วกวิมาตกรรมเพราะสาเหตุพ่อแม่, เจ้านายดูว่า ทั้งนี้จะเป็นเพราะว่าสังคมไทยมีการปกครองในระบบศักดินากันมาช้านาน พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูลูกโดยไม่ให้อิสระเสรีทั้งด้านความคิดและการกระทำ พ่อแม่ลงโทษลูกโดยดูว่าดีใ้ ลูกต้องกลัวเกรงพ่อแม่ ครั้นเมื่อคนเข้าทำงานก็ยึดถือเจ้านายเป็นที่พึ่ง ทั้งเชื่อฟังคำสั่งและทำตามโดยไม่มีข้อโต้แย้งใ้ ๆ จึงเป็นเหตุใหญ่คุณภาพของพ่อแม่ไทย เจ้านายไทย มีลักษณะของผู้มีอำนาจเหนือลูกและลูกน้อง แต่ในปัจจุบันนี้ คนมีการศึกษาสูงขึ้น มีความรู้ความคิดกว้างขวางขึ้น และสังคมไทยเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองเป็นระบบประชาธิปไตย จึงทำให้เกิดการขัดแย้งขึ้นไ้ระหว่างพ่อแม่, เจ้านาย ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ที่คุ้นเคยกับระบบเก่า กับลูก, ลูกน้อง ที่อยู่ในระบบใหม่ พ่อแม่ เจ้านายยังใช้อำนาจดูว่าลูก, ลูกน้อง ผู้ถูกดูอยากจะทำใ้ดีแต่ขัดกับค่านิยมของคนไทยที่สอนให้เด็กเคารพนับถือผู้ใหญ่ จึงต้องเก็บกดไว้ ทำให้เกิดความคับข้องใจใ้ ด้วยเหตุผลนี้เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและเพศหญิงแล้ว เพศหญิงน่าจะมี ความคับข้องใจมากกว่าเพศชาย ทั้งนี้เพราะสังคมไทยเคร่งครัดต่อการอบรมเลี้ยงดูบุตรหญิงมากกว่าเพศชาย ทั้งสังคมก็กำหนดใ้เพศหญิงแตกต่างกว่าเพศชาย พ่อแม่, เจ้านาย จึงน่าจะเข้มงวดต่อพฤติกรรมของบุตรหญิง, ลูกน้องหญิงมากกว่าชาย เป็นเหตุใ้ผลของการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างหญิงมีจำนวนผู้พยายามกระทำอ้วกวิมาตกรรมเพราะสาเหตุพ่อแม่, เจ้านายดูว่ามากกว่าสาเหตุอื่น

^{๓๖} สมภาพ เรืองตระกูล * ลักษณะทางเวชกรรมของโรคซึมเศร้า *, สารศิริราช ๕ (กันยายน ๒๕๑๖) หน้า ๑๕-๑๘

๗. การเปรียบเทียบจำนวนครั้ง ในการพยายามกระทำอิทธิมาตกรรมพบว่า ในกลุ่มตัวอย่างชายส่วนใหญ่คือร้อยละ ๒๑ กระทำอิทธิมาตกรรมรวมทั้งครั้งที่ทำการวิจัยด้วย เฉลี่ยคนละ ๒ ครั้ง ในกลุ่มตัวอย่างหญิงผู้พยายามกระทำอิทธิมาตกรรม เฉลี่ยคนละ ๒ ครั้ง ทั้งนี้สอดคล้องกับรายงานของสมภพ^{๓๓} ที่ว่า ผู้หญิงพยายามฆ่าตัวตายมากกว่าผู้ชาย แต่ผู้ชายกระทำสำเร็จมากกว่าผู้หญิง น่าจะเป็นเพราะว่าเพศชายเลือกใช้วิธีการกระทำอิทธิมาตกรรมรุนแรงกว่าวิธีการที่เพศหญิงเลือกใช้ จึงเป็นเหตุให้กลุ่มตัวอย่างชายพยายามกระทำอิทธิมาตกรรมน้อยกว่า เนื่องจากจากการกระทำอิทธิมาตกรรมสำเร็จลงไป ส่วนกลุ่มตัวอย่างหญิงใช้วิธีการที่ไม่รุนแรง ผลของการกระทำจึงไม่สำเร็จ เป็นเหตุให้เกิดการกระทำอิทธิมาตกรรมครั้งต่อไป และในจำนวนหลาย ๆ ครั้งที่กลุ่มตัวอย่างหญิงกระทำนั้นน่าจะเป็นไปได้ว่า ไม่เกิดจากเจตนาที่จะกระทำตนเองให้ถึงแก่ความตาย อาจจะทำเพราะอารมณ์ชั่ววูบ และทำไปเพื่อช่วยให้ผู้ที่ก้าวร้าวตนได้สำนึกผิด เป็นการลงโทษอีกฝ่ายหนึ่ง หรือเรียกร้องความสนใจ และเมื่อใช้วิธีการนี้ได้ผลจึงใช้ เป็นเครื่องมือครั้งต่อไป

๘. การเปรียบเทียบความถี่การใช้กลไกทางจิตระหว่างกลุ่มตัวอย่างชายและกลุ่มตัวอย่างหญิง พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

การเปรียบเทียบคะแนนการใช้กลไกทางจิตแต่ละชนิดของกลุ่มตัวอย่างชาย กลุ่มตัวอย่างหญิง และกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ผลการวิจัยพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ผลของการวิจัยที่เป็นเช่นนี้น่าจะเป็นเพราะว่า การวิจัยครั้งนี้ศึกษาผู้พยายามกระทำอิทธิมาตกรรม ในจำนวนนี้อาจจะมีทั้งผู้พยายามกระทำอิทธิมาตกรรมเพื่อการจากไปจริง และผู้ที่ใช้วิธีการกระทำอิทธิมาตกรรมเป็นเพียงเครื่องมือ เรียกร้องความสนใจเพื่อให้ได้ผลประโยชน์มากกว่าจะเจตนาให้ถึงแก่ชีวิต ซึ่งในกรณีเช่นนี้คงจะอาศัยเวลาติดตามศึกษาเป็นระยะยาว จึงจะแยกได้ว่ารายใดเป็นรายที่มีความคับข้องใจอย่างรุนแรง มีเจตนาพยายามกระทำอิทธิมาตกรรมจริง และรายใดแสวงทำ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเป็นไปได้ว่า การใช้กลไกทางจิตไม่แตกต่างกัน แม้ว่าทฤษฎีจะ

^{๓๓} สมภพ เรืองตระกูล, เรืองเคียงกัน หน้าเคียงกัน

กล่าวว่าการไกลทางจิตคือการ เก็บกักจะนำไปสู่การกระทำอันวิปริตธรรมดาตาม แต่ที่นั่นก็หมายถึงการกระทำอันวิปริตธรรมดาที่สมบูรณ์เท่านั้น ส่วนปฏิบัติที่คนปกติใช้ตอบสนองต่อความคับข้องใจนั้นจะใช้วิธีใดก็ได้ เพราะการไกลทางจิตหมายถึงพฤติกรรมที่ไร้ขีด เป็นความจริง เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากจิตไร้สำนึกที่คนใช้ปกป้องตัวเองให้พ้นจากการถูกข่มขู่บีบคั้น ทำให้ลดความตึงเครียดและความวิตกกังวลโดยปกติคนเราใช้การไกลทางจิตอยู่ทุกวัน เมื่อเกิดปัญหาความคับข้องใจ แต่การใช้การไกลทางจิตย่อมแตกต่างกันออกไปแล้วแต่ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล และปัญหาแต่ละชนิด แม้แต่ในบุคคลเดียวกัน และปัญหาอย่างเดียวกัน แต่ต่างวาระ การใช้การไกลทางจิตยังต่างกันได้ ทั้งการไกลทางจิตแต่ละชนิดนี้อาจจะแยกออกจากกันได้เป็นอย่างดี มีอยู่เสมอที่ปฏิบัติยาต่อความคับข้องใจแสดงออกมาสองสามลักษณะของการไกลทางจิตได้

นอกจากนี้ การวิจัยครั้งนี้อาศัยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไข้ที่มีสภาพร่างกายเป็นปกติหายเจ็บป่วยจากผลของการพยายามกระทำอันวิปริตธรรมดาแล้ว นั่นคือช่วงระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างมีความคับข้องใจจนถึงเวลาที่ได้รับการสัมภาษณ์นานพอที่จะสัมภาษณ์ละเอียดอย่างในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างได้ การสัมภาษณ์จึงเป็นการรื้อฟื้นความทรงจำ ซึ่งอาจจะเกิดการบิดเบือนไปจากความจริงได้ และทั้งกลุ่มตัวอย่างอาจจะคลายความคับข้องใจทำให้มองไม่เห็นปัญหาที่เกิดขึ้นไม่สำคัญ จึงให้คำบอกเล่าไม่ตรงกับความรู้สึกในขณะที่ยังพยายามกระทำอันวิปริตธรรมดาได้ หรือบางทีกลุ่มตัวอย่างอาจจะเกิดความอับอายในการกระทำที่แล่วมาของพวกเขามากเหมือนคำบอกเล่าบ้าง ส่วนข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้มีหลายอย่างที่ผู้วิจัยใช้ความคิดเห็นของผู้วิจัยตัดสินเอง เช่น พฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างสาเหตุที่นำไปสู่การกระทำอันวิปริตธรรมดาเป็นต้น และทั้งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเล็กเพียง ๔๐ คน จึงควรจะได้มีการศึกษาเรื่องนี้ต่อไปอีก